

สอ
ขะตาว
ครหา
ขอข้า
ชีวิต
สงบ
ที่เถล

换命后的美好生活

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีผู้อ่านที่น่ารักทุกท่านค่ะ ในที่สุดการเดินทางของนิยายเรื่องสลับชะตาครานี้ ขอข้ามชีวิตสงบที่เกาะก็ดำเนินมาถึงบทสรุปกันแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับเล่มที่ผ่านมา ทุกท่านคงจิกหมอน หรือบางคนอาจถึงขั้นอยากลองชิมอาหารฝีมือเจียงอวิ้นจูกันบ้างแล้วใช่ไหมคะ

หลังจากฝ่าฟันอุปสรรคและพัฒนาฝีมือทำอาหารมาเรื่อยๆ ในที่สุดเจียงอวิ้นจูก็มีร้านอาหารต้นตำรับและเมนูลับเป็นของตัวเอง อีกทั้งยังกำลังจะมีกองเรือของตัวเองด้วย! แน่นอนว่าเส้นทางครั้งนี้ย่อมขาดแรงสนับสนุนจากเส้นเฟิ่งหมิงไปไม่ได้

สำหรับเล่มจบนี้ รับรองได้ว่าเนื้อเรื่องจะยิ่งเข้มข้น ชวนลุ้น และชวนติดตามจนวางไม่ลง โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของเจียงอวิ้นจูกับเส้นเฟิ่งหมิง สุดท้ายแล้วทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร เจียงอวิ้นจูจะยอมรับหัวใจตัวเองหรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยทั้งสองคนไปด้วยกันนะคะ

สุดท้ายนี้ สำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและติดตามผลงานด้วยดีเสมอมา เราสัญญาว่าจะคัดสรรผลงานเรื่องใหม่ที่สนุกครบรสมาฝากทุกท่านในเร็ว ๆ นี้แน่นอน แล้วพบกันใหม่ในเรื่องหน้านะคะ

อรุณ

“ข้าบ” เล่นเฟิ่งหมิงกล่าว

แน่นอนว่าเขาย่อมมี ตระกูลเส้นสืบทอดมายาวนานหลายร้อยปี แม้จะเป็นตระกูลบัณฑิตที่สร้างชื่อด้วยตำราหลายชั่วคน แต่ก็สะสมทรัพย์สินเงินทองไว้น้อย

“พาข้าไปด้วย ข้าจะกลับไปบอกท่านแม่ ให้นางเอาเงินออกมา” หยางเฉิงรีบกล่าว เขารู้สึกว่าหากติดตามเส้นเฟิ่งหมิงกับเจียงอวิ้นจู จะต้องหาเงินได้แน่นอน

อันที่จริงตระกูลหยางก็เพียงดูรุ่งเรืองมีหน้ามีตาเท่านั้น แม้จะเป็นถึงจวนแม่ทัพใหญ่พิทักษ์แผ่นดิน แต่ความจริงฐานะทางบ้านกลับมิได้มั่งคั่งนัก

ขุนศึกสิ้นเปลืองเงินทองมากกว่าบัณฑิตเสียอีก บัณฑิตเพียงซื้อหนังสือ จ่ายค่าเล่าเรียนหรือค่าฝากตัวเป็นศิษย์ก็ว่าสูงแล้ว แต่ขุนศึกนั้น มาดิสักตัวก็ต้องใช้เงินนับพันตำลึง อาวุธคู่มือสักชิ้นก็ต้องหลายร้อยตำลึง ยังไม่รวมว่าในยามปกติยังกินมากกว่าบัณฑิตอีกด้วย

ดังนั้นชาวบ้านจึงมีคำกล่าวว่า ‘ยากจนเรียนขุน มั่งมีเรียนบุ๋’ หมายความว่าต้องมีเงินจึงจะเรียนวิชายุทธ์ได้

อีกทั้งแม่ทัพใหญ่หยางยังเห็นอกเห็นใจผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างยิ่ง

เล่นเฟิ่งหมิงเป็นห่วงคนขององค์กรรักกีเลนที่ปลดระวางเหล่านั้
แต่ความจริงแล้วหากเทียบกับทหารที่ปลดประจำการจากกองทัพ
องค์กรรักกีเลนนับว่าดีกว่ามาก

อย่างน้อยองค์กรรักกีเลนก็มีคนน้อย เงินเดือนแต่ละเดือนสูง
ต่อให้ปลดระวาง ก็ยังได้รับเงินก้อนโตจำนวนหนึ่ง

แต่ทหารในกองทัพเหล่านั้เล่า พวกเขาเป็นเพียงทหารธรรมดา
เดือนหนึ่งมีเงินเพียงหนึ่งเฉียน หากบาดเจ็บหรือออกจากกองทัพ
อย่างมากก็ได้รับเงินเพียงสิบตำลึงเท่านั้น

เงินสิบตำลึงจะเอาไปทำอะไรได้ หากบาดเจ็บหนัก ก็พออยู่
ใช้รักษาบาดแผล แล้วชีวิตหลังจากนั้นของพวกเขาเล่า

ด้วยเหตุนี้แม่ทัพใหญ่หยางจึงมักควักเงินส่วนตัวช่วยเหลือ
ผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่เสมอ เงินตระกูลหยางจึงยิ่งร่อยหรอลงเรื่อย ๆ
ทุกวันนี้ก็อาศัยเพียงร้านค้าบางส่วนในนามของหยางสูหยินคอย
ประคับประคองหน้าตาของจวนแม่ทัพใหญ่พิทักษ์แผ่นดินเอาไว้เท่านั้น

“หลายปีมานี้แคว้นซีหรงกับเป่ย์ตี้ไม่ได้รุกรานชายแดนครั้งใหญ่
แต่การเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ไม่เคยขาด คืบตามชายแดนเกิดขึ้น
เป็นระยะ ทหารที่ปลดประจำการจึงมีอยู่ไม่น้อย

“เฟิ่งหมิง แม่นางเจียง คราวนี้พวกเราต้องใช้คนมากเพียงใด
หากขาดกำลังคน จะจ้างพวกเขามาช่วยงานได้หรือไม่” นานๆ ที่
หยางเจิงจึงจะแสดงด้านที่กังวลเช่นนี้ออกมา

เจียงอวิ้นจูไม่มีปัญหา อย่างไรเสียก็ต้องจ้างคนอยู่แล้ว อีกทั้ง
เธอเชื่อว่าทหารที่แม่ทัพใหญ่หยางฝึกออกมาจะไม่ธรรมดาแน่นอน
“ได้” เล่นเฟิ่งหมิงก็กล่าวเช่นกัน

“ดีเหลือเกิน! เช่นนั้นยังรออะไรอีก รีบตั้งกองเรือขึ้นมาเถอะ

ถึงเวลาข้าจะไปบอกท่านพ่อ เขาต้องดีใจแน่” หยางเจิงกล่าว

เมื่อปัญหาเรื่องเงินทุนคลี่คลาย กองเรือก็แทบจะเป็นรูปเป็นร่างแล้ว สิ่งที่เหลือก็คือพวกเขาจะทำการค้าอะไร และจะเดินทางไปที่ได้

ตอนนี้การค้าทางทะเลที่ทำกำไรได้มากที่สุดคือผ้าไหม ไบชา และเครื่องกระเบื้อง

จริงสิ ยังมีอีกอย่างหนึ่ง แก้วพลิวหลี่ พวกเขาก็สามารถค้าขายสิ่งเหล่านี้ได้เช่นกัน

ส่วนจะไปที่ไหนนั้น สถานที่ที่พวกเขารู้จักในเวลานี้ก็มีเกาะชาวและดินแดนตะวันตกเป็นต้น เส้นทางเดินเรือบางแห่งมีการสำรวจชัดเจนแล้ว จึงค่อนข้างปลอดภัย แต่เส้นทางส่วนใหญ่ก็ยังเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและอันตราย

อันตรายเหล่านี้รวมถึงโจรสลัด ลมคลื่น อิทธิพลท้องถิ่น และปัจจัยอื่นๆ

“โจรสลัด? โจรสลัดก็ดีสิ! ได้ยินว่าพวกมันร่ำรวยกันมากมิใช่หรือ องค์กรภิกษุเลนของพวกเราก็มีหน้าที่จับโจรอยู่แล้วมิใช่หรือ หากพวกมันไม่มาก็แล้วไป แต่หากกลับมา ก็ต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นั่น

“อีกอย่าง กองเรือนี้เป็นของเราเอง ไม่ได้ขึ้นตรงต่อราชสำนัก เช่นนั้นทรัพย์สินที่ยึดมาได้ก็...หะๆ!”

จู่ๆหยางเจิงก็พบว่าการไม่ตั้งหน่วยงานใหม่ แต่จัดตั้งกองเรือที่เป็นของตนเองนั้นดีจริงๆ ไม่แน่ว่าอาศัยเพียงการกวาดล้างโจรสลัดเหล่านั้น พวกเขาก็อาจร่ำรวยขึ้นมาได้แล้ว

เส้นเฟิงหมิงกับเจียงอวินจูสบตากันแวบหนึ่ง ต่างรู้สึกว่ามีเหตุผล องค์กรภิกษุเลนเป็นผู้นำขบวน ทหารได้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่หยางเป็นลูกเรือ เช่นนั้นกองเรือของพวกเขา ก็เท่ากับ

เป็นกำลังรบชั้นยอดแห่งราชสำนักเชีย แล้วจะมีผู้ใดกล้าขวางทางอีก
ดังนั้นแนวทางที่สองจึงถูกกำหนดขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะ
มุ่งหน้าไปยังเส้นทางเดินเรือที่ยังไม่เคยมีผู้สำรวจโดยเฉพาะ ความ
เสี่ยงสูงย่อมหมายถึงผลตอบแทนสูงเช่นกัน

ในเรื่องนี้เจียงอวี่นจุกลับมีข้อได้เปรียบอยู่บ้าง แม้เธอจะไม่ได้
เชี่ยวชาญด้านภูมิศาสตร์ แต่ก็ยังพอรู้ตำแหน่งคร่าว ๆ ของทวีปต่าง ๆ
บนโลก ขอเพียงกองเรือเดินทางไปตามทิศทางที่เธอชี้แนะ การค้นพบ
ดินแดนใหม่ย่อมไม่ใช่เรื่องยาก

ถึงเวลานั้นพวกเขาก็นำเครื่องกระเบื้องกับผ้าไหมไปขาย แล้ว
ขนทองคำเงินแท่งกลับมา!

เพียงคิดถึงตรงนี้ เจียงอวี่นจุก็เริ่มตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง ถึงขั้น
อยากติดตามกองเรือออกทะเล ไปผจญภัยและหาเงินด้วยกันเสีย
เดี๋ยวนั้น

เมื่อกำหนดทิศทางเช่นนี้แล้ว ความจริงปัญหาแรกอย่างเรื่อง
จะค้าขายอะไร ก็ไม่นับว่าเป็นปัญหาอีก

จากนั้นก็มาถึงเรื่องเงินทุน ต้องลงทุนเท่าใด และจะแบ่ง
ผลกำไรกันอย่างไร

หยางเจิงคำนวณดูแล้ว อย่างมากท่านแม่ของเขาก็คงนำเงิน
ออกมาได้เพียงสองหมื่นตำลึง อีกทั้งยังต้องขายทรัพย์สินในจวนไป
ไม่น้อยด้วย

ส่วนกองเรือชุดแรก เส้นเฟิงหมิงตั้งใจจะจัดหาสำเภายักษ์
สามสิบลำ บนเรือติดอาวุธครบครัน นับรวมเสบียงและสิ่งของจำเป็น
ต่าง ๆ แล้ว คาดว่าต้องใช้เงินถึงห้าแสนตำลึง

เงินสองหมื่นตำลึงของหยางเจิง เมื่อนำมาเทียบกับเงินจำนวนนี้

ก็ยังดูน้อยเกินไปอยู่มาก

ส่วนเงินที่เจียงอวินจูสามารถนำออกมาได้ยิ่งน้อยกว่าเสียอีก
ต่อให้นับรวมทั้งหมดแล้ว ก็มีเพียงสามพันตำลึงเท่านั้น

เธอเป็นเพียงคนยากจนคนหนึ่ง รู้สึกว่าตนเองคงต้องถอนตัว
จากการค้านี้เสีย

ท้ายที่สุดทั้งสามคนหาหรือกันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะตกลงว่า
เล่นเฟิ่งหมิงถือหุ่นร้อยละหกลีบ องครักษ์กิเลนถือหุ่นร้อยละสิบสอง
โดยหุ่นส่วนนี้จะถูกนำไปแบ่งให้แก่องครักษ์กิเลนที่ร่วมออกทะเล
เป็นหลัก รวมถึงใช้ดูแลและจัดสรรให้ผู้ที่ปลดตระวางในภายหลังด้วย

หยางเจิงถือหุ่นร้อยละหก ส่วนลูกเรือในกองเรือเหล่านั้นได้รับ
ร้อยละสิบ โดยส่วนหนึ่งในนั้นก็เก็บไว้สำหรับจัดสรรดูแลทหารที่
ปลดประจำการจากกองทัพเหล่านั้นเช่นกัน

ส่วนที่เหลืออีกร้อยละสิบสองมอบให้เจียงอวินจู เพราะแผนการ
ครั้งนี้เป็นเธอเสนอขึ้นมา อีกทั้งเรื่องราวอีกมากในภายหน้าก็อาจต้อง
อาศัยเธอเป็นผู้ลงมือทำ

“ไม่ได้เจ้าคะ ให้ซ้ำมากเกินไปแล้ว” เจียงอวินจูรีบโบกมือ
ร้อยละสิบสองนั้นเป็นผลประโยชน์มหาศาลเพียงใด เธอไม่กล้า
แม้แต่จะคิด

“จะมากตรงไหน ไม่มากเกินไปสักนิด” หยางเจิงยิ้มกล่าว

เล่นเฟิ่งหมิงก็พยักหน้าเห็นด้วย

ทว่าเจียงอวินจูยังคงรู้สึกว่ามันมากเกินไปอยู่ดี องครักษ์กิเลน
กับลูกเรือเหล่านั้นต้องเสี่ยงอันตรายออกทะเล กลับได้เพียงเท่านั้น

ส่วนเธอ อย่างมากก็แค่ช่วยจัดการเรื่องต่างๆ ในช่วงแรก หาก
ถือหุ่นมากเกินไปย่อมไม่เหมาะสม

ท้ายที่สุดเธอจึงแบ่งหุ้นให้องครักษ์กิเลนและลูกเรือเพิ่มอีกฝ่ายละ ร้อยละหนึ่ง ้องครักษ์กิเลนจึงถือหุ้นร้อยละสิบสาม ลูกเรือถือหุ้น ร้อยละสิบเอ็ด ส่วนเธอถือหุ้นร้อยละสิบ

ความจริงเจียงอวิ้นจู้ยังอยากแบ่งออกไปมากกว่านี้อีกหน่อย แต่หยางเจิงกับเส้นเฟิ่งหมิงไม่เห็นด้วย เรื่องนี้จึงสรุปลงเช่นนี้

“ขออวยพรล่วงหน้าให้กองเรือของพวกเราฝ่าคลื่นลม พันผา อุปสรรค สร้างกำไรหมื่นเท่า!” หยางเจิงยกจอกสุราขึ้นพลางหัวเราะ ฮาๆ

เจียงอวิ้นจู้ยกจอกสุราขึ้นเช่นกัน

เดิมทีเส้นเฟิ่งหมิงไม่คิดจะสนใจหยางเจิง แต่เมื่อเห็นเจียง-อวิ้นจู้ยกจอกขึ้น เขาก็ยกจอกตามไปด้วย

ทั้งสามดื่มสุราในจอกจนหมด ต่างอารมณ์ดียิ่งนัก

“พวกเราควรตั้งชื่อให้กองเรือหรือไม่ ถึงเวลาขอเพียงอยู่กลาง ทะเล แค่อ้อยชื่อพวกเราขึ้นมา ก็ทำให้พวกมันขวัญหนีดีฝ่อแล้ว” หยางเจิงกล่าวอย่างตื้นเต้น

้องครักษ์กิเลนในราชสำนักเชี่ยก็ทำให้ผู้คนขวัญหนีดีฝ่อเช่นกัน ทว่าเหนือหัวพวกเขายังมีจักรพรรดิและขุนนางที่คอยบ่นจู้จี้ไม่หยุด แต่หากออกไปถึงโพ้นทะเล เจอเทพฆ่าเทพ เจอพุทธฆ่าพุทธ แบบนั้นต่างหากถึงจะน่าตื่นเต้น!

“ชื่อหรือเจ้าคะ” เจียงอวิ้นจู้รู้สึกว่าเป็นต้องมีจริง ๆ

เช่นนั้นควรตั้งชื่อว่าอะไรดี

“กิเลน?” พอหยางเจิงพูดจบ ตัวเขาเองก็ยั้งรังเกียจ

ความจริงเขาไม่ค่อยชอบชื่อ้องครักษ์กิเลนนี้นัก ทนไฉนนั้น เขาก็มองไปยังคนทั้งสองที่อยู่ฝั่งตรงข้าม แวดตาพลันวาบประกายเจ้าเล่ห์

ก่อนกล่าวว่า “มีผู้เรียกว่ากองเรือวานิชย์หมิงอวีนดีหรือไม่”

คำว่า ‘วานิชย์’ มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่าบริษัท เพียงแต่ในยุคนี้เรียกว่าวานิชย์

ส่วน ‘หมิงอวีน’ นั้น ย่อมาจากคำว่า ‘หมิง’ ในชื่อเส้นเพิงหมิง กับคำว่า ‘อวีน’ ในชื่อเจียงอวีนจู

เจียงอวีนจูถูกลิงตาสไหยางเจิงตันที่ นี่กำลังคุยเรื่องสำคัญกันอยู่นะ!

“มีผู้เรียกว่ากองเรือวานิชย์อวีนหมิงเถอะ” เส้นเพิงหมิงพลันเอ่ยขึ้น น้ำเสียงของเขาเย็นกระจ่าง ไม่มีที่ท่าว่าจะล้อเล่นแม้แต่บ่อย

เขาสลับเอาคำว่า ‘อวีน’ ของเจียงอวีนจูขึ้นไว้ข้างหน้า

หยางเจิงตบมือ “ชื่อนี้ดี เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้!”

เจียงอวีนจู “...”

เดี๋ยวก่อน พวกท่านจริงจังกัณหหรือ

กองเรือวานิชย์อวีนหมิง ชื่อนี้ถูกกำหนดลงภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เอง เจียงอวีนจูรู้สึกอยู่ตลอดว่าเหมือนเล่นสนุกกันมากกว่า

เย็นวันนั้นหลังกลับถึงจวน หยางเจิงก็แทบพูดจนปากเปียกปากแฉะเล่าให้หยางฮูหยินฟังว่ากองเรือวานิชย์ของพวกเขาในภายหน้าจะหาเงินได้มากมายเพียงใด

ตอนแรกหยางฮูหยินไม่เห็นด้วย ที่จวนมีเงินอยู่เพียงเท่านี้ หากนำไปลงทุนแล้วขาดทุนขึ้นมา วันหน้าจะให้คนทั้งจวนกินลมประจิมหรือไร!

ภายหลังหยางเจิงจนปัญญา จึงให้นางรับปากก่อนว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ แล้วค่อยเล่าสถานการณ์ของกองเรือวานิชย์

โดยละเอียดให้นางฟัง

คราวนี้หยางฮูหยินถึงกับตาสว่างขึ้นมาทันที เล่นเฟิ่งหมิงลงทุน
ห้าแสนตำลึง? เจียงอวี่นจูเป็นผู้ดูแล? องครักษ์ก็เล่นเป็นผู้นำขบวน
ทหารปลดประจำการจากกองทัพเป็นลูกเรือ? ทั้งยังจะออกไปบุกเบิก
ดินแดนใหม่ กวาดล้างโจรสลัด...

โจรสลัดพวกนั้นล้วนร่ำรวยกันทั้งนั้น!

มองอย่างไรก็เป็นการค้าที่มีโอกาสทำกำไรมหาศาล

“เหตุใดเจ้าถึงลงทุนแค่สองหมื่นตำลึง!” หยางฮูหยินหันกลับมา
ตำหนิหยางเจิงเสียเอง

ที่จวนไม่มีเงินก็จริง แต่นางยังออกไปหยียิมได้มิใช่หรือ

หยางเจิงพูดไม่ออก เมื่อครู่ท่านไม่ได้พูดเช่นนั้นนี่นา อีกอย่าง
การค้านี้เขาแทบเป็นเพียงคนที่ได้อาศัยร่วมวงด้วยเท่านั้น ความคิด
เป็นของเจียงอวี่นจู เงินเป็นของเล่นเฟิ่งหมิง ต่อไปคนที่บริหารจริงๆ
ก็ยังเป็นพวกเขา

เขาได้หุ้นมากถึงเพียงนี้มาเปล่าๆ ก็นับว่าทั้งสองดูแลเขา
มากแล้ว มิหนำซ้ำยังแบ่งหุ้นส่วนหนึ่งให้ทหารปลดประจำการจาก
กองทัพของท่านพ่อมากถึงเพียงนั้น วันหน้าท่านพ่อก็ไม่ต้องกังวลใจ
เรื่องปากท้องของทหารเหล่านั้นอีก มิใช่เท่ากับช่วยแก้ปัญหาใหญ่ของ
ครอบครัวได้แล้วหรือ

เป็นคนจะละโมภเกินไปไม่ได้

หยางฮูหยินคิดดูแล้วก็รู้สึกว่าเขาพูดมีเหตุผล ทันใดนั้นนาง
ก็พลันฉุกคิดขึ้นมาได้

ไม่สิ...หยางเจิง เล่นเฟิ่งหมิง และเจียงอวี่นจู สามคนนี้ไป
รู้จักกันได้ยังไงไร ก่อนหน้านี้ยังดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกันเลยมิใช่หรือ

“รีบพูดมา” หยางฮูหยินตอบโต้ะ

“เรื่องของผู้อื่น ข้าจะพูดได้อย่างไร” หยางเจิ้งรีบแก้ต่าง แต่พอพูดจบ เขาก็พลันตระหนักว่าตนหลุดปากเสียแล้ว

หยางฮูหยินตกตะลึงอย่างยิ่ง ก่อนหน้านั้นเห็นหยางเจิ้งคอยช่วยเหลือแม่นาง นางยังนึกว่าเขามีใจให้เจียงอวิ้นจูเสียอีก ใครจะไปคิดว่าเป็นเส้นเฟื่องหมิงกับเจียงอวิ้นจู

เส้นเฟื่องหมิง...ชอบสตรีด้วยหรือ พวกเขาสองคน...

“ท่านแม่ ท่านแม่ของข้า ท่านห้ามออกไปพูดเหลวไหลหรือเข้าไปยุ่งเด็ดขาดเชียวนะ ข้าลำบากแทบตายกว่าจะจับคู่พวกเขาได้” หยางเจิ้งนึกถึงช่วงก่อนที่ตนต้องแบกรับงานขององค์กรชั้กลิ่นเพียงลำพังเพื่อให้เส้นเฟื่องหมิงได้พักรักษาตัว ก็พลันรู้สึกขมขื่นขึ้นมา

หยางฮูหยินมองเขาด้วยสายตาสีฟ้าซึ่งแฝงความหมาย

“ท่านแม่ ท่านคงไม่ได้คิดจริงๆ หรอกนะว่าข้ากับเฟื่องหมิง...”

หยางเจิ้งขมลูกซู่ไปทั้งตัว

นั่นล้วนเป็นข่าวลือที่คนอื่นพูดกันส่งเดช เขาชอบสตรี เส้นเฟื่องหมิงก็เช่นกัน พวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์เช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย

หยางฮูหยินใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะยอมรับข่าวนี้ได้ นางรู้ว่าเรื่องใดควรพูดเรื่องใดไม่ควรพูด ย่อมไม่เอาไปพูดเหลวไหลต่อเพียงแต่นางเองก็ชอบเจียงอวิ้นจูมากเช่นกัน ทว่าหากอีกฝ่ายคิดจะแต่งเข้าตระกูลเส้น เกรงว่าจะไม่ง่ายขึ้น

ไม่ใช่เจียงอวิ้นจูอยากแต่ง แต่เป็นเส้นเฟื่องหมิงต่างหากที่อยากแต่งงานเข้าจวน

หยางเจิ้งอยากแก้คำพูดนั้น แต่สุดท้ายก็เพียงกล่าวว่า “ท่านแม่ ท่านอย่าไปยุ่งเลย รีบรวบรวมเงินเถอะ

“จริงสิ อีกเดี๋ยวข้าจะเขียนจดหมายถึงท่านพ่อ บอกเรื่องลูกเรือ ท่านมีอะไรอยากฝากไปบอกท่านพ่อหรือไม่”

“บอกเขาว่า ในที่สุดลูกชายก็รู้ความขึ้นมาแล้ว รู้จักคิดถึงบ้าน บ้างแล้ว บอกไปว่าข้าเป็นคนพูด” หยางฮูหยินกล่าว

นี่คือการชมหยางเจิงอย่างโจ่งแจ้งชัดเจน หยางเจิงจึงยิ้มแย้ม เบิกบานทันที

“ยังมีอีก เรื่องนั้นนะ...ต้นหลักยังออกดอกแล้ว แต่ข้ายังไม่ได้อุ้มหลานเลย เจ้าถามเขาสีว่าควรทำอะไร!” หยางฮูหยิน กล่าวต่อ

ตอนนี้แม้แต่เส้นเฟิงหมิงยังมีแม่นางที่ชอบแล้ว นางไม่यरกรอนองค์หญิงตันหยางได้อุ้มหลาน แต่นางยังไม่ได้อุ้ม

รอยยิ้มบนใบหน้าของหยางเจิงแข็งค้างทันที *ไม่ใช่สิ ประโยค* *หลังนี้ไม่พูดไม่ได้หรือ*

สุดท้ายในจดหมายของหยางเจิงจึงไม่ได้เขียนเรื่องทำนองๆ ลงไป เพียงบอกแม่ทัพใหญ่หยางเจี๋ยเรื่องกองเรือ และให้เขาคัดเลือกทหาร บาดเจ็บหรือทหารปลดประจำการมาชุดหนึ่ง เพราะตอนนี้มีทางหาเงิน แล้ว